

немає.

Як бачимо з вищевикладеного, італійське законодавство, що регламентує питання стягнення заборгованості за господарськими договорами, є подібним до українського, але культура італійських підприємців сприяє вирішенню більшості спірних питань на етапі досудового врегулювання.

Література

1. Господарський кодекс України від 16.01.2003 № 436-IV. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/436-15> (дата звернення 12.03.2021).

2. Заярний О.А. Деякі особливості господарсько-правової відповідальності за порушення організаційно-господарських зобов'язань, що виникають з договорів. *Вісник господарського судочинства*. 2009. № 7. С. 171-177.

3. Щербина В.С. Адміністративно-господарські санкції в системі заходів господарсько-правової відповідальності. *Вісник господарського судочинства*. 2012. № 2. С. 180-185.

УДК 349.422.2 (043.2)

Бабалієв Ф.Т., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Жмур Н.В., к.ю.н.

ПРАВО ВЛАСНОСТІ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ КООПЕРАТИВІВ

Для забезпечення функціонування сільськогосподарського кооперативу необхідним є формування належної майнової бази. Відповідно до ст. 20 Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію» майно належить сільськогосподарському кооперативу на праві власності [1]. Право власності сільськогосподарського кооперативу – це сукупність правових норм, покликаних регулювати відносини щодо володіння, користування й розпорядження власним майном на свій розсуд.

Як зазначалося, у ст. 20 Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію» визначено, що єдиним власником майна є сільськогосподарський кооператив. Що стосується прав засновників (членів) на це майно, то більшість науковців стверджують, що між самим кооперативом і його засновниками (членами) виникають певні зобов'язальні відносини [1].

Цю позицію найбільш вдало обґрунтував Семчик В.І., який вважає, що у засновників (членів) сільськогосподарського кооперативу виникає право

на пай (майновий або земельний). Але це не право власності як один із видів речових прав, а право вимоги як один із видів зобов'язального права [2]. Право вимоги означає, що особа (фізична чи юридична), якій як частка у власності юридичної особи виражається паєм, має право отримати його в натурі або компенсацію за нього в разі виходу зі складу юридичної особи або при її ліквідації. Отже, пай не має речових ознак. Він вимірюється лише у вартісному вираженні, а тому не може бути об'єктом права власності [3].

Окрім цього, у ст. 21 Закону України «Про сільськогосподарську кооперацію» зазначено, що фінансові ресурси кооперативу формуються за рахунок: доходу від реалізації продукції (робіт, послуг), пайових та інших внесків членів кооперативу, кредитів та інших надходжень, не заборонених законодавством [1].

Таким чином, дослідивши дане питання, можна зробити висновок, що право власності сільськогосподарських кооперативів регулюється Законами України «Про власність» і «Про сільськогосподарську кооперацію». Кожен із зазначених нормативних актів визначає правовий статус сільськогосподарських кооперативів.

На нашу думку, для вдосконалення законодавства потрібно було внести деякі зміни щодо отримання праву на пай, яке виникає з правом членства в сільськогосподарському кооперативі, а саме продовжити його, незважаючи на припинення членства, тобто вибуття зі складу кооперативу.

Література

1. Про сільськогосподарську кооперацію: Закон України від 21.07.2020 № 819-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/819-20#Text> (дата звернення 05.04.2021).
2. Енциклопедія історії України: Т. 5: Кон – Кю. / Редкол.: В.А. Смолій (голова) та ін. НАН України. Інститут історії України. Київ: Наукова думка, 2008. 568 с.
3. Іванух Р.А., Дусановський С.Л., Білан Є.М. Аграрна економіка і ринок. Київ: Збруч, 2003. 305 с.